

6. Octubre 1937. —

Quan un gran dolor us abasti, aconsellava Tine
Guèner als escriptors, no ploren, no us descopre-
ren. Asaben paper i pluma i escrivien; M'ha
passat tal i tal cosa: sento això i això al
tre. El gran dolor s'esvaeix, i la pàgina
excel·lent resta.

El consell és de savi. Però difícil de seguir.
Ara recordo aquell bell article que el pare va
escriure quan havia poques hores que la mare
havia mort. Ho llegia Barcelo, molt anys
després, me'l retreria encara.

Potser, en un cas així, Tingueren pu-
ent escollir-se. La matèria, no vas sentir
la necessitat d'embutir paper quan el Vòlta
va mandar a la guerra? Si, en un
moment de trastalls, d'urgència senti-
mental, hom pot trobar un cert destina-
ment en un tros de paper, encara
que no sempre en resulti una pàgina
excel·lent.

Però quan el dolor no és molt viu, sino
gris i somort, quan no és agut, sino
còmic? Llavors la matèria pesa, i
la matèria desganada de viure s'encom-
a.

na a tota mena d'activitat. És molt possible que d'ací un any encara no sigui mort. Probablement, null veure-ho, les medes lenies hauran millorat una mica, i em permetran una més regular activitat. Perquè no escrivia llovats, el que pre escrivie ara? No és sense volubilitat que el meu estat d'ànima conviui. S'hanà accentuat una mica, potser, el romanaiament i l'antisme. El jo és unímic que comporta una malaltia d'aquest estil, hanà progressat de la manera usual. Em sentirei encara més deslliçat del món dels altres, més allunyat de tota mena de instint social o de treball, seré més tendre, més sensible i més marriàtic, ~~etc.~~

Però, tot plegat, no seré sens diferent al Màrius d'arribi, perquè ja arribi enc en s'arriben - d'una manera no del tot incògnit, - el Màrius de demà.

Podria estar viviu-me, doncs, d'escrivir ara, i de
dau-ho per més endavant. Em queda per
temps! Però vull parlar en un distret de
les mia unica ~~de~~ exàmen de consciència
Cada vespe, abans d'adormir-me. Ja que
no sé resar, a veure si puc aprendre a
meditar.
